

Erasmus +

V termínu od 18. března 2018 do 1. dubna 2018 v oblasti Val di Fiemme v horském městečku Cavalese se vybraní žáci oboru: cestovní ruch a stravovací služby, podnikání, kuchař - číšník, truhlář, zúčastnili programu Erasmus+. Náš první den (neděle 18.3.) byl termín pro cestu. Nástup jsme měli v Rakovníku, směr Cavalese. Do tohoto krásného městečka jsme dorazili v 19.30 hod., kde jsme měli připravené nádherné a velmi přepychové ubytování v hotelu Garni Laurino 4*. Po obsazení pokojů jsme se všichni sešli a vychutnali si první italskou večeři, která po tak náročné cestě přišla k chuti.

Druhý den ráno (pondělí 19. 3.) jsme zahájili bohatou snídaní. Po snídani a proškolení jsme se přesunuli do Predazza, kde jsme navštívili italskou školu La Rosa Bianca. Po příjemném a vstřícném uvítání se nás ujali žáci této školy a provedli nás jejich zázemím. Ukázali nám třídy, praktické učebny, tělocvičnu kde nás v prvním okamžiku zaujala lezecká stěna, která je součástí výuky v hodinách tělesné výchovy, a dále vše co jim jejich škola nabízí. Příjemným zahájením dalšího bloku následovala prezentace, před kterou nám italští žáci připravili malé občerstvení. Po posilnění začala prezentace. První představení školy, země, jsme jako první byli osloveni my. Mohu pyšně potvrdit, že naši žáci zastupující školu, velmi připraveně, zajímavě a hrdě mluvili o škole, kde studují, dále se ctí a hrdostí prezentovali Českou republiku, že na konci své prezentace sklidili veliký potlesk ze strany italských žáků a jejich kantorů.

Následně začala prezentace italských žáků. Musím i já a celá naše skupina kladně hodnotit jejich výstup. Vše měli krásně a přehledně připravené a tak se dočkali z naší strany, také velkého potlesku.

Ve 12.30 hod. jsme přešli do Tesera, kde škola La Rosa Bianca má druhou budovu této školy Weise Rose a zde jsou převážně učební obory zaměřené na gastronomii a obor truhlář. Ve škole je zřízená školní jídelna, kde nás žáci oboru kuchař- číšník a učitelé odborného výcviku příjemně uvítali. Velice mně zaujal jejich zvyk, a to že před vstupem do školní jídelny stojí skupina žáků, kteří vás po dobu oběda budou obsluhovat a na uvítanou vám podají ruku a popřejí pěkný den. Je úplně jedno, zda jste kantor či žák, popřejí každému, kdo vstoupí do jídelny. Zde jsme měli zajištěný oběd, který se skládal z různých druhů salátů, teplého předkrmu, hlavního chodu a moučnicku. Zajímavostí pro mě z oblasti stolování bylo, že Italové musí mít vždy na stole džbán s vodou a košíček s pečivem. Jak nám bylo vysvětleno, je to pro ně v gastronomii takové určité pravidlo. S nadšením jsme pozorovali servis všech

pokrmů, které nám s úsměvem a ochotou servírovali žáci této školy. Musím velmi kladně hodnotit i estetičnost podávaných pokrmů a nakonec i gastronomický zážitek při ochutnání prvního sousta.

Po vynikajícím obědě jsme přešli do Cavalese, kde následoval odpočinek. Italové jsou známí jejich odpolední siestou a ta opravdu platila pro všechny. Po odpočinku jsme se všichni sešli a následovalo rozdělení na pracoviště.

HOTEL ERICA – Urbánek Petr

HOTEL SCOIATOLO – Šperl Martin, Zemková Denisa

HOTEL LAGORAI – Čermák František, Kosová Miroslava

PIZZERIE ROMA – Lincová Věra, Pichrtová Nikola

HOTEL MIRAMONTI – Bartoš Marek, Trnobranský Dominik

HOTEL RIO STAVA – Hrdina Martin

RIFUGIO CASERINA – Veselá Magdaléna, Honzátková Daniela

HOTEL SAN VALIER – Vondráčková Eliška, Yerzhykevych Yelyzaveta

HOTEL GARNI LAURINO – Píclová Martina, Karászová Monika

Na třetí den (úterý 20.3.) jsme měli naplánovaný celodenní výlet do horského sedla Passo Role, a protože nám počasí přálo, mohli jsme toto zajímavé dobrodružství podstoupit. Překvapením pro nás bylo, že když jsme nastoupili do autobusu, seděli tam italští žáci se svými kantory, se kterými jsme se seznámili v pondělí. Měli jsme další možnost se s nimi více seznámit a to se povedlo. Při přípravě na největší výstup (m. 2200) jsme obě školy byli poučeni horskými náčelníky jak se chovat a dodržovat pravidla při výstupu. Nedílnou výbavou jsou sněžnice, které jsme všichni dostali a museli jsme si je vzít. Po vybavení jsme všichni zahájili výstup. Ze začátku se zdálo vše v pořádku a všichni byli rozjařeni pustit se do nového dobrodružství. Ale čím jsme se blížili k vrcholu, ubývali nám síly, ale přes všechno jsme se nechtěli nechat před italskými kamarády zahanbit a pokračovali jsme dál. Cestou jsme se obě školy spřátelili, protože v náročném výstupu jsme si byli všichni rovni a zároveň oporou. Úžasnou odměnou byl na vrcholu nádherný pohled jak na hory, tak i na celé okolí. Cesta zpět už byla jen zpříjemněním celého dne a i na konec nám horský náčelníci připravili

překvapení. Vzali nás na přímý svah a ukázali nám, jak to lze skvěle zdolat. Asi pro všechny se to zdálo jako maličkost, ale to bylo jen zdání. Všichni jsme se různými pády i skoulením dostali dolů, ale jak jsme se všichni nasmáli nelze ani popsat. Byli to opravdu nepopsatelné okamžiky, které nám asi na vždy zůstanou v paměti.

Došli jsme do střediska a vrátili sněžnice, rozloučili jsme se, poděkovali za náročný, ale příjemný den a odjeli zpátky do Predazza, kde se s námi rozloučili italští kamarádi, a vrátili jsme se do hotelu. Odpolední siesta nám po tak náročném dnu přišla opravdu vhod. Po odpočinku jsme se sešli u večere a ještě po ní jsme si plní emocí vyprávěli zážitky a pak jsme se odebrali do svých pokojů.

Čtvrtý den (21. 3.) byla naplánovaná exkurze do malého městečka Ziano, kde sídlí firma La Sportiva. Z exkurze, která byla vedena v anglickém jazyce jsme se dozvěděli něco o historii této značky. První zmínka je z roku 1928, kdy Narciso Delladio zde začal ručně vyrábět dřeváky a kožené boty pro dřevorubce a zemědělce, kteří důvěřovali v jeho šikovné ruce. Z tohoto období pochází i patent na speciální šněrovací systém, který později začali používat všichni významní výrobci obuvi.

Další část exkurze byla vedena přímo v provozu této firmy. Nahlédli jsme do celkové výroby produktů, až po distribuci.

Po prohlídce jsme měli možnost položit pár otázek. Jelikož nám nebylo jasně řečeno, čím vším se firma zabývá, otázka byla jasná. Odpověď: La Sportiva je uznávaným výrobcem technického outdoorového oblečení, vybavení a zejména obuvi špičkové kvality. Myslím si, že tato exkurze byla pro nás zpestřením a zároveň přínosem v našem dalším rozhledu.

Po exkurzi jsme se měli přesunout na naplánovaný oběd do školy v Teseru. Tento nádherný den vybízel k procházce, a protože jsme měli dost času, neváhali jsme a vydali jsme se po cyklostezce směrem k Teseru. Cestou jsme se zastavili v lyžařském středisku v Trentino fiemme, kde se už několikrát konal světový pohár v běhu na lyžích.

Po procházce nám vytrávil a tak vydatný oběd ve škole v Teseru byl zlatou tečkou na konec.

Po příjetí na hotel následoval odpočinek a po něm jsme se připravili na první vstup na přidělené pracoviště.

Z praxe se mi žáci vraceli ve večerních hodinách a tak plna nervozity a za podpory mého kolegy, jsme netrpělivě čekali v recepci. Po příchodu jsme byli zavaleni vlnou různých názorů a pocitů.

Začátek pátého (22.3.) dne byl pro nás opět úžasný. Věděli jsme, že máme v programu naplánovanou sportovní aktivitu ve škole v Predazzu. Cestou do školy jsme zjistili, že si vyzkoušíme lezeckou stěnu a budeme mít k dispozici zkušené instruktory. Začátek byl o vybavení na lezení.

Potěšením pro mě bylo odhodlání všech žáků, kteří se nebáli podstoupit této výzvě. Ani já jsem se nenechala zahanbit a když jsem byla vyzvána, abych si to vyzkoušela, šla jsem do toho. Opět to byl skvělý zážitek jak pro mě tak především pro celou naši skupinu. Navzájem jsme se podporovali a měla jsem radost, že někteří překonali sami sebe.

Když náš čas vypršel, přešli jsme na oběd do školy v Teseru. Opět jsme byli součástí úžasného servisu a dokonale vyladěných pokrmů.

Po obědě jsem přešli do Calalese a měli jsme volno do doby, než žákům začala praxe.

Pracoviště byli v různých přilehlých městečkách, ale žáci byli natolik samostatní a šikovní, že doprava ski-busem byla pro ně jen zpestřením. Po návratu

Šestý (23.3.) až osmý den (25.3.) byl program po celé tři dny stejný. Ráno po snídani, se všichni rozjeli na praxi, kde v hotelech byli po dobu obědů a pak se vrátili na odpočinek do Cavalese. Zhruba od 17. 00 hod jim začala odpolední praxe a večer jsme v recepci čekali na jejich návrat. Tyto tři dny v kuse byly náročnější, ale přes to se všichni snažili, a protože si to na svých pracovištích pochvalovali, tak to zvládli na jedničku.

Devátý den (26.3.) jsme měli dopolední program naplánovaný ve škole v Teseru. Škola nám nabídla udělat si takový malý kurz kávy pod vedením odborníka a to jejich učitele odborného výcviku. Kurz byl pro nás velmi zajímavý a po výkladu látky, následovala praktická ukázka a my jsme si jednotlivě mohli vyzkoušet její přípravu a servis. Po kurzu kávy následoval kurz italské kuchyně a to především dokončení pokrmu před stolem hosta – FLAMBOVÁNÍ. Asi se budu opět opakovat, ale byl to pro nás úžasný zážitek vše vidět, ale hlavně si celý pokrm od začátku do konce připravit a naservírovat sám.

Po ukončení kurzů jsme se přemístili do báječné jídelny a nechali jsme se mile a přátelsky pohostit. Následoval návrat do hotelu na odpolední siestu. Konec odpočinku a hurá na praxi☺

Desátý den (27.3.) byl zahájen exkurzí do malého rodinného podniku, kde vyrábí sýry a to v Caseificio Sociale Val di Fiemme. Před vstupem jsme dostali ochranný oblek a vzali nás na výklad a ukázku do provozu této firmy. Prohlídka výroby skvělých sýrů a jejich ochutnávka v obchodě přímo na místě byl naprosto dokonalým zážitkem.

Na další exkurzi nás očekával majitel malého pivovaru Stefano Gilmozzi, který vyrábí

výtečná piva, která nesou značku údolí Val di Fiemme. Jako Češi se vůbec nemusíte bát ochutnat, Stefano má praxi z bavorských pivovarů a co je ještě důležitější, slad, ze kterého své výtečné moky vaří, pochází z České republiky. Birra di Fiemme najdete v údolí v každém obchodě i restauraci.

Po ochutnávce jsme vyrazili do Tesera, kde jsme měli připravený výtečný oběd.

Poslední exkurzí byla horská chata Tito speck, kde rodina Braitto chová na své farmě stádo hovězího dobytka a kde klade velký důraz na péči o zvířata. Tato chata je zasazena v krásném přírodním prostředí. Při exkurzi jsme se lehce seznámili s výrobky, které vyrábí a opět jsme měli možnost ochutnat jejich speciality.

Po skončení exkurze jsme se vrátili do Cavalese a pak opět následovala odpolední praxe.

Když se večer všichni sešli, byli už docela unavení a tak se docela rychle odebrali do svých pokojů☺.

V jedenáctém dnu (28.3.) jsme se naposledy ocitli ve škole v Teseru, kde jsme dokončili druhý blok kávy. Jelikož nám zbyl čas, nabídli nám malou ukázkou míchání nápojů a každý z naší skupiny měl možnost si vyzkoušet a vymyslet si svůj vlastní drink. Potvrdilo se mi, že fantazie našich žáků je opravdu rozmanitá. Po skončení míchání nápojů, jsme naposledy vstoupili do jídelny, nasáli atmosféru tohoto prostředí a vychutnali jsme si poslední připravené menu od italských kolegů. Po rozloučení a poděkování s učiteli odborného výcviku jsme odjeli zpátky do hotelu.

I když byla siesta, domluvili jsme se, že si uděláme takovou poslední malou prohlídku města Cavalese. Opět následovala odpolední praxe.

Dvanáctý (29.3) a třináctý (30.3.) den byl stejný. Ráno po snídani se žáci rozjeli na své provozovny a po obědě se vraceli zpět do Calalese na odpolední siestu. Po odpočinku se zpátky vrátili na praxe až do večera. Stejně jako po celou dobu pobytu jsme s kolegou čekali v recepci, do doby kdy se nám všichni vrátili zpět. I když už byli unaveni, stále měli i večer potřebu se s námi podělit o jejich zážitky z praxí. Třináctý večer byl pro nás poslední a tak plni nostalgie jsme se rozloučili a popřáli si poslední krásnou noc.

Čtrnáctý den (31.3.) byl opravdu už dnem odjezdu. Po poslední snídani jsme se šli vystěhovat z pokojů a naposledy jsme si prošli v Cavalese. Oběd jsme měli zajištěný v našem hotelu Garni Laurino 4*. Po obědě jsme sedli do autobusu a vyrazili k naším domovům. Cestou zpět jsme měli ještě zpestření a to návštěvou lázeňského města Merano v provincii Bolzano. Tyto

lázně jsou opravdu nádherné, nacházejí se v krásném přírodním parku. Po prohlídce města jsme se sešli a teď už bez větších zastávek jsme namířili do Rakovníka.

Do Rakovníka jsme přijely patnáctý den (1.4.) v ranních hodinách. U autobusu nás očekávali naši nejbližší a proto i uvítání bylo emotivně nabitě. Celá naše výprava jsme se rozloučila a to výkřikem CAIO.

Bc. Romana Polcarová